

DEUSES DE PEDRA

Iván Castiñeiras, 2025

1857

ESTREA EN NUMAX: 04.11.2026 | V.O.

Mariana, unha nena de catro anos, descobre o mundo a través das ensinanzas da súa mestra, nunha das últimas escolas rurais na fronteira entre Galicia e Portugal. Os contos infantís mestúranse coas lendas e historias que aínda habitan o lugar. Entre relato e relato Mariana crece e aos seus dezasete anos confróntase a unha importante decisión, partir da súa aldea, separarse da súa nai para ir estudar ao estranxeiro.

Título orixinal: Deuses de pedra
Ano: 2025
Duración: 85 minutos
Idioma orixinal: Xaponés
Dirección: Iván Castiñeiras
Guión: Iván Castiñeiras
Elenco: Cinda Freitas, Mariana Freitas Tavares, Jaime Freitas Tavares, Manel Freitas Tavares, Pedro Freitas Tavares, Ricardo Freitas
Montaxe: Antonio Trullén Funcia
Son: Miguel Moraes Cabral
Fotografía: Iván Castiñeiras, Jorge Quintela, Alberto D. Centeno
Produtora: Amateurfilms, Primeira Idade, Promenons-Nous Dans Les Bois, Rua Escura (Galicia-Portugal)
Distribuidora: La Machina

PREMIOS E FESTIVAIS
IFFR Rotterdam 2025 (Bright Future), Documenta Madrid 2025 (Premio do Xurado), Indielisboa 2025 (Premio Universidades)

Entrevista con Iván Castiñeiras: «A película é unha oda á xente do rural, a eses deuses que resisten como as pedras»

Por Vanesa Vázquez

Como xurdiu este achegamento tan persoal a esta familia na fronteira entre Galicia e Portugal? Xorde en 2008 no territorio que fora da miña infancia. Un territorio que non acabo nunca de coñecer ben porque só pasaba alí os veráns e algúns momentos do ano. Eu son dunha aldea que se chama Cádavos, que pertence ao concello da Mezquita. Eu estaba a acabar os estudos de cinema en Lisboa e deume por comezar un proxecto de investigación, case máis de corte antropolóxico e tamén cinematográfico e aí xurdiu a curta que se chama *A Raia* que abordaba sobre todo a cuestión do contrabando. Pero ao ir alí a gravar fun atopando diferentes capas e contextos. Alí descubrín a escola infantil de Mariana e xurdiu un desexo de voltar regularmente e ese lugar tornouse na miña escola de cinema, onde puiden probar moitas cousas e me acollían moi ben. Realmente non tiña a noción de que ía converterse nunha longa.

Cando pasou o proxecto a converterse nunha longametraxe? Foi despois, cando xa tiña o material e decidimos narrar unha historia. A determinada altura xa entendín que a última persoa que marcharía do lugar pola idade sería Mariana, entón xa conseguín proxectar que este era un ciclo que se ía pechar con ela. E que a partir de aí Cinda quedaría a vivir soíña na aldea, despois de ter criado os fillos. Aí tiveron a sorte de recibir unha bolsa artística de Casa Velázquez e logo apareceu Ángel Santos como produtor. E foron aparecendo outros apoios e con eles a partir de 2022 xa se comezou a articular a última fase de rodaxe que foi no verán do 2023 e toda a posproducción e montaxe que acabou en febreiro de 2025. Era case como unhas vacacións. Deixábanme unha casíña onde quedar. Eu co que ía gañando como director de fotografía, que é a miña profesión e o que me dá de comer, ía investindo en comprar película e revelar, e cunha cámara prestada de 16 mm, dun modo moi precario porque era eu só ou con algunha axuda. Por iso me sorprenden os recoñecementos.

É documental, pero tamén hai ficción ou iso parece por veces. En todo o primeiro bloque ata que chegamos ás minas con Mariana adulta, hai un xogo de linguaxes máis plural. Era unha etapa máis de investigación e descuberta, de querer xogar coa linguaxe e hai moitas gramáticas: hai o documental de observación, o antropolóxico, o cinema directo, a ficción. É moi visible cando é un ou outro. Cando aparece a ficción son eu a propor certos xogos, organizo o set, dispoño a cámara, pero a totalidade de cousas que filmei pertence a eles.

Hai un pouso triste nese discurso sobre a situación do rural que tamén se reflicte no filme. Non me interesa para nada mostrar unha imaxe trágica do rural. Esta película para min é unha oda a esta xente, a estes deuses que resisten aí como as pedras e para min hai unha esperanza. O lugar e o territorio é marabilloso. Pode haber un rexurdimento do rural. Eu espéroo e deséxoo. E quero chamar a atención aos responsables políticos para que fagan algo. Hai exemplos en Portugal magníficos de zonas comunitarias que se volveron a rehabilitar e son superviáveis e cada vez chaman a máis xente.